

Arrest

nr. 286 946 van 30 maart 2023
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. SAKHI MIR-BAZ
Broustinlaan 88/1
1083 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 19 december 2022 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 10 november 2022 tot weigering van de afgifte van een visum.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 20 december 2022 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 februari 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 maart 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. SAKHI MIR-BAZ, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. ASSELMAN, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster huwde op 30 maart 2021 in Afghanistan met de heer S. D., die de Belgische nationaliteit bezit.

Op 10 november 2022 dient verzoekster een aanvraag in voor het bekomen van een visum gezinshereniging in functie van haar Belgische echtgenoot.

Op 24 november 2022 wordt de afgifte van het visum geweigerd door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, diezelfde dag ter kennis gebracht aan verzoekster. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“Commentaar:

De betrokkene kan geen beroep doen op de bepalingen betreffende de gezinshereniging in art. 40ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Overwegende dat een visumaanvraag werd ingediend voor M. (...) M. (...) °(...), van Afghaanse nationaliteit, teneinde haar vermoedelijke echtgenoot S. (...) A. (...) D. (...) °(...), van Belgische nationaliteit, in België te vervoegen.

Overwegende dat ter staving van de huwelijksband een niet-gelegaliseerde huwelijksakte werd voorgelegd, afgeleverd door de Afghaanse overheid op 07/02/2022 voor een huwelijk dat werd voltrokken op 30/03/2021.

Overwegende dat krachtens artikel 27 van het wetboek van internationaal privaatrecht (hierna: WIPR) een buitenlandse akte, om erkend te worden, moet voldoen aan de voorwaarden die volgens het recht van de Staat waar zij is opgesteld nodig zijn voor haar echtheid, en moet haar rechtsgeldigheid worden vastgesteld overeenkomstig het op haar toepasselijke recht, met inachtneming van artikel 21 WIPR.

Overwegende dat artikel 21 WIPR de openbare orde-exceptie bedoelt en het mogelijk maakt om een bepaling van het buitenlands recht te weigeren, voor zover zij tot een resultaat zou leiden dat kennelijk onverenigbaar is met de openbare orde.

Overwegende dat de gezinshereniger in zijn asiolverklaring bij de Dienst Vreemdelingenzaken d.d. 17/04/2015 naar eer en geweten verklaarde “+/-11 jaar geleden” gehuwd te zijn met ene “M. (...) D. (...)”.

Overwegende dat de visumaanvraag echter geen echtscheidingsakte bevat om te bewijzen dat de gezinshereniger uit het huwelijk is getreden met deze persoon, alvorens te huwen met de huidige visumaanvraagster.

Overwegende dat de administratie een schrijven mocht ontvangen van de advocaat van de aanvraagster, waarin wordt toegelicht dat de gezinshereniger tijdens zijn gehoor bij het CGVS op 26/06/2015 heeft toegegeven dat eerdere verklaringen die hij gaf tijdens zijn asielgehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken vals waren. Bijgevolg wordt gesteld dat de gezinshereniger nooit met ene “M. (...) D. (...)” huwde in Afghanistan, en dat volgens de advocaat deze verklaring “deel uitmaakte van het verhaal dat de mensensmokkelaar voor hem gemaakt had”.

Overwegende dat de advocaat eveneens het verslag omtrent dit gehoor bij het CGVS aan onze administratie overmaakte. Hieruit blijkt dat de Protection Officer die het gehoor voerde aan de gezinshereniger vermeldde dat hij de eerder gemaakte verklaringen die vals waren tijdens dat gehoor kon wijzigen.

Overwegende dat echter volgens het gehoorverslag de gezinshereniger op geen enkel moment tijdens het gehoor vermeldde dat de verklaringen omtrent zijn huwelijk vals waren, noch enige melding maakte van het feit dat de verklaring over zijn huwelijk deel uitmaakte van een verhaal dat door een mensensmokkelaar voor hem verzonden werd.

Overwegende dat hoewel de gezinshereniger de opportuniteit werd gegeven om eerdere valse verklaringen te wijzigen tijdens het gehoor met het CGVS, werd omtrent de huwelijksverklaring niets veranderd. Op basis van deze informatie is de administratie echter niet in staat om met zekerheid vast te stellen dat de gezinshereniger niet huwde met “M. (...) D. (...)” op 17/04/2015.

Overwegende dat de gezinshereniger bijgevolg niet kan aantonen dat de verklaringen omtrent zijn huwelijk vals waren, en evenmin in staat is om een echtscheidingsakte voor te leggen, wordt niet voldaan aan de voorwaarden voor gezinshereniging.

Gelet op het bovenstaande wordt de visumaanvraag verworpen.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In een enig middel voert verzoekster de schending aan van artikel 40bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Ter adstruering van haar middel zet verzoekster het volgende uiteen:

“Verzoekers zijn van mening dat hun huwelijksakte erkend moet worden op grond van art. 27 W.I.P.R. aangezien zij niet strijdig is met de internationale openbare orde zoals vervat in artikel 21 W.I.P.R.

Art 21 W.I.P.R. bepaalt het volgende:

“ De toepassing van een bepaling uit het door deze wet aangewezen buitenlands recht wordt geweigerd voor zover zij tot een resultaat zou leiden dat kennelijk onverenigbaar is met de openbare orde. Bij de beoordeling van deze onverenigbaarheid wordt inzonderheid rekening gehouden met de mate waarin het geval met de Belgische rechtsorde is verbonden en met de ernst van de gevolgen die de toepassing van dat buitenlands recht zou meebrengen. Wanneer een bepaling van buitenlands recht niet wordt toegepast wegens deze onverenigbaarheid, wordt een andere relevante bepaling van dat recht of, indien nodig, van Belgisch recht toegepast. ”

Zowel uit de memorie van toelichting bij het Wetboek internationaal privaatrecht als uit de Circulaire betreffende de aspecten van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht die betrekking hebben op het personeelsstatuut blijkt dat deze bepaling restrictief moet toegepast worden. In het wetboek zelf is bepaald dat er sprake moet zijn van een bepaling van buitenlands recht die tot een resultaat zou leiden dat kennelijk onverenigbaar is met de openbare orde.

Met openbare orde wordt de internationale openbare orde bedoeld. Dit begrip huldigt de zogenaamde functionele of gematigde opvatting van de openbare orde, aangezien de toepassing van de uitzondering geen veroordeling van het buitenlands recht wegens de inhoud ervan vormt, maar de vaststelling dat dit laatste recht onmogelijk kan worden toegepast wegens de gevolgen ervan voor een specifiek geval. In dit verband is de openbare orde van het internationaal privaatrecht beperkter dan de interne openbare orde.

Hieruit blijkt dat het uitgesloten is om de erkenning van een akte te weigeren omwille van het eenvoudige verschil tussen de vreemde en de Belgische opvattingen en normen. De weigering van erkenning is alleen aan de orde indien het verschil tussen de twee rechtsordes zodanig belangrijk is dat het onmogelijk wordt om met de buitenlandse akte rekening te houden.

Volgens art. 27 W.I.P.R. is op de vormvoorwaarden van het huwelijk, het recht van de plaats waar het huwelijk plaatsvindt toepasselijk. In casu vond het huwelijk plaats in Afghanistan, waardoor Afghaanse recht dient toegepast te worden.

De DVZ weigert ten onrechte om deze huwelijksakte te aanvaarden.

In tegenstelling tot wat de DVZ beweert, zijn er geen sprake van een ander huwelijk.

Verzoeker verklaart zich nader:

Verzoeker wenst te verwijzen naar de argumenten die verzoekers raadsman die hij aan de DVZ overgemaakt heeft:

(...)

Beste,

Ik heb die brief niet meer in mijn bezit, gezien ik een dossier voor 5 jaar bewaar. Als u wenst kan ik het CGVS vragen of ze deze brief nog in het dossier hebben.

U zegt dat aan de hand van deze verslagen niet kan afgeleid worden dat mijnheer niet gehuwd was.

Ik zal naar een paar punten verwijzen om u aan te tonen dat dit wel uit deze verslagen blijkt:

Op de vragenlijst van 17.04.2015 stelde mijnheer dat hij 11 jaar geleden getrouws was.

Dit betekent dat hij in 2004 gehuwd was.

Zie gehoorverslag bij het CCVS-pagina 3 waarin staat dat hij 11 of 12 jaar was toen hij naar Pakistan ging.

Zie pagina 4 van het gehoor verslag waarin staat dat hij van 1992 tot 2003 in Pakistan woonde.

Hij ging na 2003 niet naar Afghanistan maar naar Rusland. Zie pagina 3 en 4 van het gehoorverslag CGVS.

*Waar bent u in 2003 naartoe gegaan?
Naar Rusland.*

Zie pagina 4 van het gehoor verslag.

Zie pagina 6 waarin staat dat hij tot 2009 in Rusland verbleef en daarna naar Zweden ging.

In 2012 was hij uitgewezen naar Afghanistan.

Zie pagina 7 van het gehoorverslag van het CCVS.

Zie op deze pagina ook de volgende vraag:

Heeft u nog familie, vrienden in Kaboel?

Ik heb er geen familie.

Was er iemand in Kaboel die u kende,

Ik had een vriend die ik vroeger van Rusland kende en ik verbleef 2 maanden bij hem.

Einde pagina 7: er is niemand voor u in Kaboel? Neen

Einde pagina 10 ziet u ook dat hij geen familie in Afghanistan heeft.

In heel het gehoor heeft hij op geen enkel moment verteld dat hij gehuwd is.

Zou u met deze elementen willen rekenen houden en dit visum goedkeuren?

Met vriendelijke groeten,

(...)

(stuk 2 - een kopie van de mails tussen de DVZ en verzoekers raadsman)

(stuk 3 - een kopie van zijn gehoorverslag bij het CGVS)

Verweerster heeft ten onrechte geen rekening gehouden met deze elementen en ze maakte zich schuldig aan overdrijven formalisme.

Verzoeker en haar echtgenoot menen dat er geen sprake was/is van een ander huwelijk behalve dat tussen verzoeker en mijnheer D. (...) S. (...) A. (...).

Laat ons volgen wat verweerder zegt.

Verzoekers raadsman wenst te verwijzen naar het volgende elementen om aan te tonen dat verweerder een foutieve beslissing genomen heeft:

Zie de mail van het CGVS in een ander dossier waarin het volgende staat:

In veel landen worden een religieus huwelijk gelijkgesteld met een wettelijk huwelijk, doch veelal pas na registratie van het huwelijk bij de bevoegde instanties. Dat is ook het geval in Afghanistan. Zoals toegelicht in onderstaande mail kan een religieus huwelijk dat in Afghanistan werd afgesloten pas als een wettelijk huwelijk worden bestempeld wanneer het geregistreerd werd bij de bevoegde autoriteiten en er vervolgens een Marriage Certificate (in de vorm van een groen huwelijksboekje) werd afgeleverd. Dat een louter religieus maar niet geregistreerd huwelijk niet conform de Afghaanse regelgeving is afgesloten blijkt uit Section 61 van het Afghaanse Burgerlijk Wetboek.

Het CGVS erkent dat slechts een fractie van de huwelijken in Afghanistan worden geregistreerd, en dat dit mee veroorzaakt wordt door de ingewikkelde procedure die hierbij moet gevolgd worden en het gebrek aan plaatsen waar men een huwelijk kan laten registreren. Het CGVS betwist evenmin dat in de praktijk de plaatselijke gemeenschap of de lokale autoriteiten de geldigheid van een huwelijk niet in twijfel trekken op grond van een niet bestaande of gebrekkige registratie.

Uit de info waarover wij beschikken blijkt immers dat veel Afghanen, zeker op het platteland, de registratie van een religieus huwelijk niet nodig achten omdat iedereen in de lokale gemeenschap toch weet dat men getrouwd is, en omdat het huwelijk geacht wordt een privéaangelegenheid te zijn dewelke afgesloten wordt in een religieuze context. In de praktijk hangt de geldigheid van huwelijk dus niet samen met de wet, maar draait alles dus rond de context: het gaat erom dat een echtpaar in hun sociale omgang en vanuit religieus standpunt als getrouwd wordt beschouwd. Afghanen vinden het daarom doorgaans ook niet nodig dat een huwelijk formeel geregistreerd wordt. Een traditioneel huwelijk is dus vanuit religieus standpunt en ook in de ogen van de lokale gemeenschap een geldig huwelijk, maar het is geen wettelijk huwelijk in de zin van Section 61 van de Afghan Civil Code van 1977.

Echter, zolang het huwelijk niet geregistreerd is, is er geen sprake van een naar Afgaanse recht wettelijk huwelijk. Uit de verklaringen van uw cliënten blijkt duidelijk dat zij een louter religieus huwelijk hebben afgesloten, en dat de "huwelijksakte" die zij voorleggen in wezen een verklaring van derden op eer. Het betreft dus geen Marriage Certificate. De verklaringen en de informatie waarover het CGVS beschikt wijzen er derhalve op dat zij enkel religieus en niet wettelijk gehuwd zijn. Vandaar dat het CGVS geen getuigschrift van huwelijk kan afleveren.

(stuk 4 - een kopie van de mail van het CGVS)

Zie burgerlijk wetboek van Afghanistan:

<http://www.asianlii.org/af/leqis/laws/clotroacogn353p1977010513551015a650/>

Uw Raad ziet dat verweerder geen rekening gehouden met dit element.

Het zal de derde wereldland toestand zijn om in dit dossier van een ander huwelijk te spreken wanneer 'dit huwelijk' volgens de Afgaanse wet geen wettelijk huwelijk is.

Verzoeker zal deze beslissing eveneens aanvechten bij de familierechtbank. Verzoeker zal in de loop van de procedure de stukken mbt deze procedure aan uw Raad overmaken.

Er wordt door de DVZ onvoldoende rekening gehouden met alle andere elementen van het dossier.

Hieruit volgt dat het huwelijk tussen verzoekers geen schending vormt van de internationale openbare orde. Gezien het Afgaanse recht dat volgens art. 27 W.I.P.R. van toepassing is op de vormvoorwaarden, is de huwelijksakte geldig.

Verweerder heeft nagelaten om op een redelijke wijze te motiveren waarom hij:

Geen rekening gehouden heeft met de voorgelegde documenten en de argumenten van verzoekers raadsman in zijn mail.

Een dergelijke handelwijze komt neer op een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en het schending van de materiële motiveringsplicht.

Dat dit middel gegrond is."

2.2 De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten

die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De overheid is onder meer verplicht om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk te onderzoeken, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (cf. RvS 28 juni 2018, nr. 241.985).

De aangevoerde schending van de bovenvermelde algemene beginselen moet *in casu* worden onderzocht in het licht van artikel 40bis van de vreemdelingenwet, waarvan verzoekster eveneens de schending aanvoert. Deze bepaling luidt als volgt:

“§1. Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in wetten of Europese verordeningen waarop de familieleden van de burger van de Unie zouden kunnen aanspraak maken, zijn de hiernavolgende bepalingen op hen van toepassing.

§2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd :

1° de echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap werd gesloten dat beschouwd wordt als zijnde gelijkwaardig met het huwelijk in België, die hem begeleidt of zich bij hem voegt; (...).”

Artikel 40ter van de vreemdelingenwet luidt op zijn beurt:

“§1. De familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, van een Belg die zijn recht op vrij verkeer heeft uitgeoefend overeenkomstig het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie, zijn onderworpen aan dezelfde bepalingen als de familieleden van een burger van de Unie.

§2. De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie :

1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen; (...).”

In de bestreden beslissing oordeelt verweerder dat verzoekster niet in aanmerking komt voor gezinshereniging op grond van artikel 40ter van de vreemdelingenwet. Hij weigert het in Afghanistan voltrokken huwelijk van verzoekster en haar Belgische echtgenoot te erkennen, waardoor dit huwelijk geen recht op gezinshereniging opent. Voor de niet-erkenning van het buitenlands huwelijk maakt de gemachtigde toepassing van de artikelen 27 en 21 van het Wetboek van Internationaal privaatrecht (hierna: het WIPR). Hij motiveert dat de referentiepersoon volgens zijn eigen verklaringen gehuwd was met een vrouw genaamd M. D. De referentiepersoon kan niet aantonen dat de verklaringen omtrent zijn huwelijk vals waren, zoals verzoekster betoogt. Evenmin wordt er een echtscheidingsakte voorgelegd.

Verzoekster volhardt in het feit dat haar echtgenoot nooit met voormelde vrouw is getrouwd. Ze verwijst daarvoor naar de vragenlijst van 17 april 2015, waarin de referentiepersoon nooit heeft gemeld dat hij getrouwd is.

Het staat niet ter discussie dat verzoekster ter staving van haar visumaanvraag een buitenlandse niet-gelegaliseerde huwelijksakte heeft voorgelegd waaruit blijkt dat zij is gehuwd met de referentiepersoon op 30 maart 2021. Gelet op het feit dat een buitenlandse akte werd bezorgd aan het bestuur, moet worden gewezen op de toepasbaarheid van artikel 27 van het WIPR. Deze bepaling, waarnaar ook wordt verwezen in de bestreden beslissing, luidt als volgt:

“Een buitenlandse authentieke akte wordt in België door alle overheden erkend zonder dat beroep moet worden gedaan op enige procedure indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld overeenkomstig het krachtens deze wet toepasselijke recht, en meer bepaald met inachtneming van de artikelen 18 en 21.”

Uit deze bepaling volgt dat elke administratieve overheid, bij de uitoefening van haar bevoegdheden, de erkenning van een vreemde akte kan weigeren (cf. RvS 1 april 2009, nr. 192.125). *In casu* heeft verweerder de buitenlandse huwelijksakte niet aanvaard omdat niet met zekerheid kan worden aangetoond dat de referentiepersoon niet eerder met een andere persoon is gehuwd en het navolgend

huwelijk tussen verzoekster en de referentiepersoon aldus strijdig is met de openbare orde. Verzoekster bekritiseert dit gegeven en tracht door middel van haar betoog aan te tonen dat de referentiepersoon nooit met een andere persoon is gehuwd.

Artikel 39/1, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“De Raad is een administratief rechtscollege en is als enige bevoegd om kennis te nemen van de beroepen die worden ingesteld tegen individuele beslissingen genomen met toepassing van de wetten betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.”

Artikel 39/2, §2 van de vreemdelingenwet preciseert bovendien dat de Raad, indien hij optreedt als annulatierechter, uitspraak doet over beroepen wegens overtreding van hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen, overschrijding of afwending van macht. Uit deze bepalingen vloeit voort dat de bevoegdheid van de Raad is beperkt tot het nagaan of bij het nemen van een beslissing in het raam van de voormelde wetten geen regel van objectief recht werd miskend. Het komt de Raad geenszins toe een standpunt in te nemen inzake de opportuniteit van een bestuursbeslissing.

Uit het voorgaande volgt dat de Raad enkel rechtsmacht heeft om binnen de hiervoor gestelde grenzen de wettigheid van de bestreden beslissing te beoordelen. De Raad dient het aangevoerde middel te onderzoeken en te verifiëren of het werkelijk en rechtstreeks voorwerp van het beroep niet buiten zijn rechtsmacht valt (cf. Cass. 27 november 1952, Arr.Verbr. 1953). Is dit het geval, dan dient de Raad zich zonder rechtsmacht te verklaren.

Aangezien de Raad slechts beschikt over een toegewezen bevoegdheid, dient deze restrictief te worden geïnterpreteerd. Deze bevoegdheidsverdeling kan ook inhouden dat wanneer in eenzelfde *instrumentum* twee beslissingen zijn opgenomen – zoals *in casu* enerzijds een beslissing tot weigering van een visum en anderzijds de niet-erkenning van een buitenlandse huwelijksakte – een strikte scheiding moet worden gemaakt tussen beide beslissingen. De Raad benadrukt dat hij geen rechtsmacht heeft om kennis te nemen van betwistingen die betrekking hebben op burgerlijke rechten of van geschillen met betrekking tot politieke rechten die de wetgever hem niet uitdrukkelijk heeft toevertrouwd. Het middel, dat de Raad zou nopen om te oordelen over het al dan niet geschonden zijn van burgerlijke rechten, is, gezien de bevoegdheidsverdeling tussen de gewone hoven en rechtbanken en de administratieve rechtscolleges voorzien in de artikelen 144 en 145 van de Grondwet, dan ook onontvankelijk (cf. RvS 8 maart 2002, nr. 104.512; RvS 7 oktober 2008, nr. 186.878).

Verzoekster kan er aldus niet op aansturen dat de Raad zich zou uitspreken over de rechtsgeldigheid van haar huwelijksakte in België. De Raad heeft immers geen rechtsmacht om zich uit te spreken over een middel waarvan het onderzoek ertoe leidt dat hij een standpunt dient in te nemen over het bestaan of de draagwijdte van een burgerlijk recht. Overeenkomstig de in de artikelen 144 tot 146 van de Grondwet vervatte bevoegdheidsverdeling tussen de gewone hoven en de rechtbanken enerzijds, is de rechtsmacht van de Raad uitgesloten indien de wetgever een beroep heeft opengesteld bij de gewone hoven en rechtbanken tegen de beslissing van de administratieve overheid. Gezien de buitenlandse authentieke akte, *in casu* een huwelijksakte, een bevoegdheid betreft als bedoeld in artikel 572bis van het Gerechtelijk Wetboek, “1° vorderingen betreffende de staat van personen”, staat overeenkomstig artikel 27, §1, vierde lid van het WIPR bij weigering van een overheid om de geldigheid van de akte te erkennen, een beroep open bij de familierechtbank. Dit wordt tevens bevestigd door verzoekster waar ze stelt de bestreden beslissing eveneens te zullen aanvechten bij de familierechtbank.

Zodoende dient verzoekster tegen het onderdeel van de thans bestreden beslissing dat betrekking heeft op de weigering tot erkenning van de buitenlandse huwelijksakte, een beroep in te stellen bij de familierechtbank en heeft de Raad, wat dit aspect van de bestreden beslissing betreft, geen rechtsmacht. Indien de familierechtbank oordeelt dat de buitenlandse huwelijksakte moet worden erkend in België, staat het verzoekster vrij om een nieuwe visumaanvraag in te dienen. Het komt de Raad bijgevolg niet toe om zich uit te spreken over de wettigheid van het materieel motief van de overweging van verweerder dat het huwelijk van verzoekster in België niet wordt erkend (cf. RvS 25 februari 2009, nr. 190.806 en RvS 28 mei 2009, nr. 193.626).

Vooralsnog kan niet worden gesteld dat verzoekster voldoet aan alle voorwaarden van artikel 40ter van de vreemdelingenwet. Het is ook niet in strijd met de ingeroepen rechtsregels, indien een huwelijk niet wordt erkend in België, te oordelen dat aan dit huwelijk geen recht op verblijf kan worden ontleend.

Het enige middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door verweerder.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoekster.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van verzoekster.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig maart tweeduizend drieëntwintig door:

Mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingen,

Dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN